

de, at de natur- og miljømæssige udfordringer af det åbne land er massive.

Men Nils Wilhjem er måske konservativ af den gamle skole, hvor bevarelse af natur og biodiversitet af hensyn til fremtidige generationer er en helt naturlig ting.

Lad mig slå fast, at det er planlovskompetencedelen af lovforslaget, vi er lodret imod. Og ministeren har såmænd selv forsynet os med det bedste argument herfor. Lad mig citere fra bemærkningerne til lovforslaget:

»Overførelse af landzonekompetencen i det åbne land til kommunalbestyrelsen forventes ikke at få væsentlige miljøkonsekvenser, hvis « – og jeg gentager – »hvis kommunerne tager hensyn til regionalplanmyndighedernes udtalelser om miljø-, natur- og landskabsforhold.«

Her drejer det sig for det første om den indholdsmæssige del, nemlig forventningen om, at kommunerne i nogle tilfælde vil træffe anderledes afgørelser, end den nuværende kompetencefordeling tillader. Og her peger flere erfaringer, især fra frikommuneforsøgene, på, at kommunerne er tilbøjelige til at tolke regionplanerne og planlovgivningen sådan betydeligt mere, skal vi sige fleksibelt end amterne. Og det er centralt.

Hvis miljøministeren ønsker denne liberalisering af fortolkningen, hvorfor så ikke dokumentere behovet? Hvorfor ikke bilægge lovforslaget statistikker, udtalelser m.v., der påviser, at denne liberalisering i virkeligheden er et længe næret udbredt ønske uden for Christiansborg?

For blot at nævne nogle eksempler på dokumentation, vi savner: Sagsbehandlingstiden i amterne for afgørelse om landzonetilladelser, fordelingen på afslag og betingede/ubetingede tilladelser, antallet af ansøgninger til amterne, som fremover vil skulle behandles i kommunerne, typiske eksempler på sager, der giver uenighed mellem kommunens indstillinger og amtets afgørelser.

Dernæst lægger miljøministeren op til et system, hvor hverdagen ikke just bliver nemmere, hverken for den borger, der får en tilladelse fra kommunen, eller for de kommunale myndigheder. Sagen er, at det må forventes, at såvel naboer som grønne organisationer i større grad end hidtil benytter sig af deres klagemuligheder, i sidste ende til Naturklagenævnet. De skal såmænd nok få deres at bestille under de eventuelle nye regler og undgå regeringens klapjagt på råd og nævn.

Det er logisk nok, for tryk avler modtryk, men i praksis vil det sige, at mange kommunale

afgørelser kommer til at hvile i planmyndighedernes hænder, inden borgeren står med en afgørelse, som man kan bruge til noget.

Som det sikkert er miljøministeren bekendt, er Naturklagenævnet ikke nogen garanti for en hurtig sagsbehandling. Man kunne endda få den kæterske tanke, at mange af sagerne var gået langt hurtigere, hvis de havde fået lov at blive liggende i Amtsrådet.

Mere konkret om lovforslaget: Der lægges op til nogle enkeltstående kompetenceoverflytninger og liberaliseringer, som må betegnes som meget vidtgående og temmelig skræmmende af karakter. Tag f.eks. lovforslagets punkt 17 om bygninger, der kan ibrugtages til mindre virksomhed uden tilladelse. Det vil sige, at det kræver kommunens aktive indskriden at konstatere, at en virksomhed eventuelt er iværksat uden fornøden tilladelse. Man risikerer, at der sker betydelige gnidninger på det her felt, fordi en aktiv indskriden er en tung proces, jf. her Amtsrådsforeningens og Dansk Byplanlaboratoriums hørings svar.

Det synes at være forbigået miljøministerens opmærksomhed, at infrastrukturen i det åbne land simpelt hen ikke er gearret til erhverv og industri på trafikalt og miljømæssigt forsvarligt grundlag. Hvad ministeren lægger op til, nærmer sig at sætte musvågen til at våge mus.

Eller tag punkt 13, hvorefter kommunen efter eget skøn kan undlade at høre regionplanmyndigheden og naboer om lokalplantilladelse i landzonen. Det er ganske enkelt i strid med fundamentale principper for effektiv administrativ kontrol, at det er den kontrollerende myndighed, der selv skal vælge at lade sig kontrollere.

Endelig vil jeg pege på, at liberaliseringerne af beboelses- og bebyggelsesmulighederne på landet risikerer at danne grundlag for væsentlige ændringer for udvikling af landbrugserhvervet. Det peger også De Danske Landboforeninger på i deres hørings svar.

Princippet bag den gældende planlov har været at holde by-, land- og sommerhuszoner adskilte. Det er lykkedes i høj grad, og en udbygning af spredt bolig- og erhvervsbebyggelse i det åbne land er til glæde for få, men til ulempe for mange.

Igen: Det er ikke dokumenteret, at der foreligger et behov for den udvikling, som miljøministeren vil åbne op for.

Om plankompetencen må vi således sige, at vi er inderligt imod at lave ændringer dér. Og det vidtgående forslag forekommer faktisk deci-